

Det pædagogiske Selskab.

Til

Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet!

I vide Kredse har i den senere Tid den Anskuelse fæstnet sig, at Lærer- og Lærerindeuddannelsen her i Landet ikke mere staar paa Højde med berettigede Krav, ja, at den endog i flere Henseender er gaaet tilbage.

Det pædagogiske Selskab, der deler denne Anskuelse, tillader sig herved at andrage det høje Ministerium om, at det fra Statens Side maa blive taget under Overvejelse, hvad der kan gøres for at ordne Lærer- og Lærerindeuddannelsen paa tilfredsstillende Maade, og Selskabet skal i det følgende kortelig fremdrage de Synspunkter, som ved en saadan Ordning synes at maatte blive de væsentlige.

Læreruddannelsen er ordnet og maa være ordnet saaledes, at de vordende Lærere dels tilegne sig Kundskaber i de Fag, i hvilke de fremtidig skulle undervise, dels uddannes teoretisk og praktisk til det at undervise, at arbejde med Børn. Svarende hertil er den afsluttende Prøve, og bør den være saa vel en Kundskabsprøve i Specialfagene som en Modenhedsprøve i teoretisk og praktisk Lærerdygtighed.

Den nuværende Ordning er den, at disse to Prøver aflægges samtidig. Men Forholdet bliver da det, at Forberedelsen til den vanskelige Eksamen i Specialfagene i den Grad lægger Beslag paa Seminarieelevernes Interesse og Arbejdsøvelse, at der kun levenes ringe Tid og saa Kræfter til den egentlige Læreruddannelse. Derfor indtager denne nu en i Forhold til sin Betydning alt for tilbagetrukket Stilling ved Forberedelsen saa vel som ved den afsluttende Prøve. Fordringen om, at den vordende Lærer, forinden der gives ham Afgang til Eksamen, skal have undervist et Aar ved en Skole, bliver i Virkeligheden ikke gennemført og vilde heller ikke, selv om den blev det, give virkelig Garanti for pædagogisk Modenhed, og den Forberedelse i praktisk Skolegerning, der nu gives ved Seminarierne, er utvivlsomt uhyldbestgørende. Det er derfor intet Under, at saa mange af Eksaminanderne falde igennem ved den saakaldte Prøve i praktisk Færdighed, en Prøve, der i øvrigt, trods den ved Bestemmelserne af 1889 forbedrede Ordning, er alt for lidt omfattende og indgaaende til at kunne give et tilforladeligt Resultat.

For at de vordende Læreres og Lærerinders Uddannelse i Pædagogik, Metodik og praktisk Skolegerning kan blive saa omfattende og saa modne, som den efter vor Tids Krav bør være, tillader det pædagogiske Selskab sig derfor at foreslaa, at Prøven i teoretisk og praktisk Lærerdygtighed udsondres som en særlig Prøve, der skal aflægges et eller flere Aar senere end Prøven i Specialfagene. Skal der imidlertid herved opnaas en virkelig Forbedring, maa der i dette sidste Seminariekursus gives Eleverne Vejledning dels til at se fremgaaende Lærere arbejde praktisk i Skolen, dels til selv, under Vejledning og Kontrol, at øve sig i at undervise, og det vil derfor være nødvendigt, at der oprettes Øvelsesstoler, udfyrede som Mønsterstoler og ledede af virkelige Pædagoger.

Hvad dernæst Prøven i Specialfagene angaar, antes der med fuld Ret over, at alt for mange saa vel mandlige som kvindelige Eksaminander (navnlig dog mandlige) gaa op med saa mangelfulde Kundskaber, at en ikke ringe Del af dem, der bestaa Eksamen, kun tilfredsstille et Lavmaal af Fordringerne.